

P. S. - Žalman, Pavel Lohonka

1. Stála u vrátek tichá a smířená,
jen vítr bušil do drátů jak do cimbálku,
já chtěl nazpátek k ní se vrátit
a věděl, že zas prohrávám dívčí válku,
do jedné z komor svého srdce mě na jeden západ zamyká,
proč se mi z údolí a hor tam od ní těžko utíká.
- R: Tak se nemrač, lásko, že se ráno s nocí ztrácím,
třeba jednou, lásko, postavím ti velkou máj,
nezapomeň, lásko, že i já se v zimě vracím,
pak nám budou, lásko, pod peřinou srdce tát.
2. Chtěl bych zase jít tou její krajinou,
ochutnat sladkých koláčů spadlých až z nebe,
její slzy pít, když se tak bála,
že bez boje zas prohrává mě vedle sebe,
na dráty vítr smutně hraje, když si mě rosou vyprovází,
proč se mi z údolí a hor tam od ní těžko odchází.

R: